

46. szám.
November 16-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

GARIBALDI.

Szegre már a borostyánnal
Hős vitézek legbátrabbja,
Hazádnak szabadítója,
És most ten hazádnak rabja!
Eszeveszett idők járnak,
A koszorús fő most szégyen;
Villámvonzó a borostyán,
Azt mesélik róla régen.

Nincsen már többé dicsőség,
A gyáváké most az érdem;
Az erény most szennyesben jár,
S a bűn jár fényes fehérben.
Sebet hoz magának a hős,
Az áruló rendcsillagot,
Azt gúnyolják, ezt üdvözlik
Csúszó-mászó országnagyok.

Nincs már többé szabad nemzet,
Csak egymásra törő csordák,
A kik egymás szabadságát
Parancsszóra eltíporják;

A kik saját lánczaiknak
Hogy ne hallják a csörgésit,
Zsolozsmáikkal üdvözlik
Testvérnépek temetésit.

Nincs már többé vallás; — nem az
Történik, mit az ég rendelt;
Nem tisztelnek láthatatlant,
Nem imádnak itt: csak embert.
Embert, ki a földet bírja,
Ki e világon hatalmas,
Ki nem utal fel az égre;
De megfizet, úgy jutalmaz.

Nincs már haza; — darab föld az,
Mit az egyik vérrrel öntöz,
S öntöz nehéz verítékkal
Lelánczolva a göröngyhöz;
A másik meg arat rajta,
Maga számára asztagot,
Föld, mit ura, kedve szerint,
Elád, elveszt, elosztogat.

De Te maradsz, a ki voltál,
 A hősöknek eszményképe,
 S sötét börtönöd falán át
 Vilagítasz az éjfelbe.
 Mozdulatlan, lelánczoltan
 Mégis harcuzolsz, mégis küzdesz,
 Néma ajkad szikrákat szór
 A világba, s abból tűz lesz.

S lesz még ára a babérnak,
 Lesz még szabad, dicső korszak!
 Lesz még haza! s a hon földén
 A kik Istennek áldoznak!
 S a midőn a szabad szellem
 Lánczaitól megmenekszik,
 Fogjuk mi is énekelni:
 „Garibaldi resurrexit.“

J. M.

Országgyűlési tudósítás.

Ma a török szultánnak rossz napja volt.

Még Miletics csak az országától akarta megfosztatni, de Jókai pláne a háremét akarta a képviselőház által sequestrum alá vétetni.

De kezdjük elől.

Ma valóságos interpelláció-eső volt; nem eső, de zápor; nem zápor, de felhőszakadás; s e zuhatagban Miletics interpellációi valóságos víz-nadrágok (wasserhosen.)

Legelőször is a fiumei képviselő vette rigorosum alá a közlekedési ministert egy tizenkét pontos schédával, melyek folytán meg akarta ő excellentiájától tudni: mennyire van elkészülve a geometria, planimetria, trigonometria, mathematica, hydraulica, hydrostatica, technica, optica, mechanica, valamint a chemia, geographia, geologia, geognosia, ethnografia; — nemkülönben az architectura, viaeductura, pontificatura és tariffatura tudományaiból; — melyeket végig hallgatván ő excellentiája, azt felelte, hogy ha ő mindezeket úgy tudná, mint a hogy a képviselő ur kívánja, hát akkor nem vesződnék itt az országgyűlésen a miniszterkedéssel, hanem beállana egyetemi tanárnak, a hol sokkal könnyebb élete volna; egyébiránt ültetik már azt a makk fát, a min az a gubics fog teremni, a miből majd az a tinta készül, a mivel majd meg fogják írni mind e kérdésekre a feleleteket, a kik erre rá fognak érni; mely válasz a felszólaló képviselőnek alkalmat adott hosszú időre megnyugtatta érezni magát.

Ezután Jókai állt elő egy interpellációval a belügyminiszterhez, azt kérdezvén tőle, hogy van-e tudomása arról ő excellentiájának, hogy Magyarországból a szép leányokat mind kihordják Törökországba, s ott eladják őket a pogá-

nyoknak tíz—húsz aranyért; ha tudja, minek engedi? s ha teheti, mért nem hozatja őket haza? — Mely kérdésre azt felelte ő excellentiája, hogy erről az egész dologról még a casinoban sem tudnak semmit, mert ha tudnának róla, bizonyosan feljebb licitálnák tíz—húsz aranyánál a dolgot, s nem menne külföldre. Egyébiránt mi köze ehhez feleséges embernek? És végtére, hát ha kiderül, hogy ama szépségek szultán ő felsége legmagasb háreme számára vásároltatnak meg, hogyan rabolja azokat onnan vissza a szegény magyar belügyminiszter?

Rögtön segítségére jött azonban Miletics, ki felvilágosítá a felől a miniszteriumot, miképen itt az ideje már, hogy egy kicsit ki kell kergetni Ázsiába a törököt, de nem a jánost, hanem a szultánt, s hogy ezt a miniszterium első teendői közé nem sorolta, azon méltó csodálkozását fejezi ki; mert már azon egy eset, hogy a Germania gőzösön a német consul parancsolatjára két utazó szerbnek oly módon vizálták a passusát, hogy mind a kettő a más világra confiniáltatott, s még azóta semmi sem hallatszik, hogy helyettük két rémetet és két törököt Bécsben és Konstantinápolyban lenyakaztak volna; ez már magában okot ad arra a magyar honvédelmi miniszternek, hogy az összes rendelkezése alatt álló gélicsekkal rögtön megindítsa a hadat a magas porta ellen, különben a szerbek azt fogják hinni, hogy nincsen irántuk sympathia Magyarországon, s még mérgesebben fognak írni a Zastawában.

Ez interpellációra a hadügyminiszter eképen felelt: „hogy két ráczot megölték, az a ráczoknak a baja; hogy a törökök ölték meg, az a törököknek a baja; hogy a német konsul pa-

rancsára ölték meg, az a németeknek a baja; hogy a Germánián ölték meg, az a Germániának a baja; de mi baja van ezzel Hungaria miniszteriumának, a ki örül rajta, hogy nem bánt hat senkit? "

Másodszor a felől interpellálta meg Miletics a miniszterelnököt, hogy minek engedi meg, hogy a horvátokra Bécsből adassanak ki olyan rendszabályok, a mik ha Pestről keletkeztek volna, hej drága dolgot lehetne most belőlük kavartani a magyarok ellen, míg Bécs ellen nem igen mer az ember rugódozni; hogy engedheti meg Beustnak, hogy az sajátkezüleg csapja el hivatalaikból a muszka zarándokokat. Mért nem kényszeríti Beustot és Rauchtot, hogy a neveiket „Harapy“-ra és „Pipássy“-ra magyarítsák, hogy így mégis csak valami magyart lehessen bennük szidni?

Erre meg azt válaszolta a miniszterelnök, hogy a képviselő ur jelen kérdésére csak a közmunkai miniszter ur felelhet meg, az is csak arra felelhet meg, hogy ha képviselő ur e kérdésért Bécsbe feltelegrafirozza, a hova dukál, per extensum, — husz szót számítva 80 krajczárjával,

a skála szerint fizetni fog érette körülbelől 128 frtot és 80 krajczárt.

Végre egy olyan hosszú interpellációt zúdított még az összes miniszterium ellen a fenn-tisztelt képviselő, hogy a két jegyző, a ki felváltva végig olvasta, rögtön orvosi bizonyítványt adott be, s a neveik a holnapi czédulán olvashatók lesznek a „rekedtek“ között; hanem annak csak az a rövid tartalma volt, hogy mi lett a szerb congressus aktáiból?

Megnyugtatólag felelt rá a miniszteri chorus nevében ismét a tenor primo, hogy azok az acták mind meg vannak a levéltárban, senki sem bántja őket; mely válasz után semmi sem jutván többé eszébe az interpellálónak, azt ígérte, hogy ezekre csak holnap reggel fog megfelelni, addig majd gondol ki valamit.

Hanem a képviselők nem maradtak ám ott neki holnap reggelig, hanem hazamentek ebédelni, s másnap ülés nem lévén, az interpelláló valószínűleg még most is dictálja solo az akademia nagy teremében a gyorsíróknak fenntartott dupplicáját.

A királyi biztos Egerben.

(Publico-politici beszély.)

Isten segedelmével sok mindenfélét látott e nemedék az elmúlt husz év alatt: muszkát, németet, földmérő és kóstoló, nagylábu, paraplis csodabogarakat; zsandárt, finánczot; de még alkotmányos királyi biztost nem; hogy ne lettünk volna tehát kíváncsiak reá. Rég ijesztettek már e mumussal, s egy időben fogott az ijesztés; de végre is úgy festették a falra az ördögöt, hogy szinte kedvünk jött reá: eh! már most azért se engedjünk, hadd lássunk ilyen is, — biztattuk egymást.

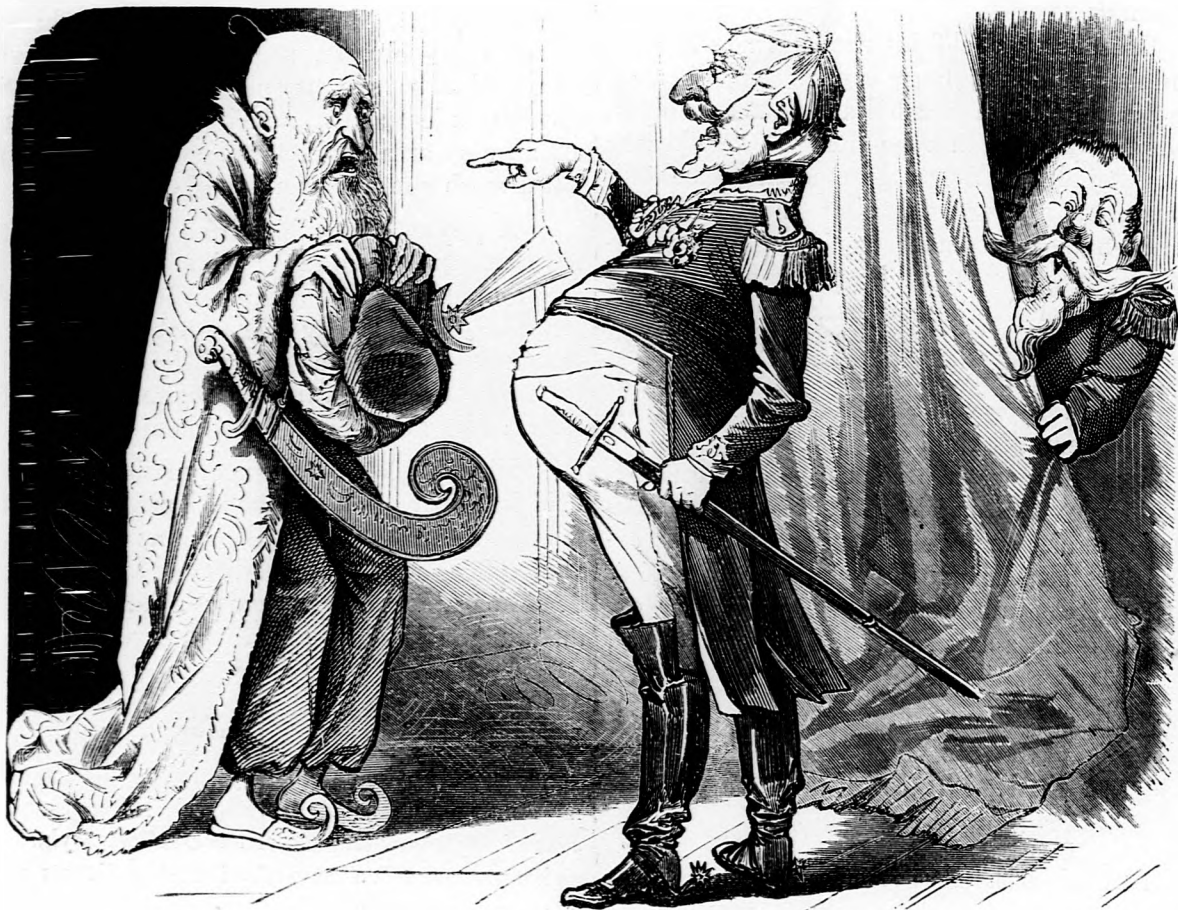
Mikor azután Hannibal ante portas volt, hát szöget ütött fejünkbe: mit is csináljunk már most vele? mert hát a kozáknak, meg a zsandárnak, meg Schmerling királyi biztosának annak idejében szépen kitértünk, illetőleg üresen hagytuk a helyet, de most már alkotmányos világ van, szabad a szó, — talán szembe is lehet vele állani.

Felvertük a levéltárakat, hogy tanuljunk a multból, de biz abból nem sokra mentünk. Majd jöttek a vén táblabírák, s mosolyogva beszéltek, hogy vén em-

berek már ök, próbáltak már ilyesmit, hát csak nézzük mit csinálnak ök, majd elbánnak vele. Meséltek aztán sokat, hogy ekkor meg ekkor mit csináltak? tyhü! vége-hossza nem volt a mesének. 1833-ban Eötvös volt, mint királyi biztos kiküldve, az akkori véres restauratio ügyében inquirálni, melynek következtében többen el is lettek marasztalva. Ekkor történt az a tréfa, hogy a mint az inquisitio folyt, s egyenkint királyi biztos elé idéztettek, azt terjesztették el, hogy — Eötvösnek szokása lévén előzékeny beszéde folytán néha meg is veregetni az illető vállát — a kinek a vállára teszi a kezét, azt okvetlen felakasztatja; — hát egy atyafi, kinek megveregeté vállát, magát ijedtében agyonlötte. — Minden értelmes ember tudta e tréfát, mégis nem hitt benne egy urambátyám. „Öcsém, végem van, megveregette a vállamat!“ — beszélé ijedten, a mint kijött a királyi biztostól. Később megvallá, hogy a mint a királyi biztos beszéd közben feléje közeledett, mindig húzódott tőle, úgy hogy már a kályha szögletébe szorult, onnan tovább nem bírván menni, az előzékeny királyi biztos megveregette vállát, s erre halál-ijedség fogta el.

Egy későbbi alkalommal szinte királyi biztos küldetvén, midőn ez a nagy zaj miatt, kucsmáját fejére

Az megint más!

— Ha nem adsz szabadságot a Krétaiaknak, a kik azt követelik, elveszszük őket tőled erővel.

téve, kiáltott: „én a király...” a többit elnyomta a zaj, melynek lecsendesülte után „melyik színből?” kérdé egy éles hang, melynek tulajdonosa e miatt pörbe is fogatott.

A boldogult Józsa Gyurit biztatta egy ilyen királyi biztosi gyűlés alkalmára a rakonczátlan fiatalság, hogy Gyuri bácsi feleljen meg neki! Meg is felelt egy darabig, de a biztos csakhamar feltevén kalpagját: „no már most esitt fiúk, mert a *bátyjával* fenyeget.”

A királyi biztosi adomák csak úgy folytak ez idő alatt, ugy hogy szinte vártuk a percet, hogy jöjjön már, s hogy teszi fel kalpagját?

A mint értesültünk, hogy „Rajner” a küldendő

kir. biztos neve, hát nagyon aláhanyatlott tekintélye. Sok izraelita polgártársunk viseli e nevet. És lön az ártatlan név sok gunyor czéltáblájává. Mert értenek ám ehhez a mi pugrissaink.

Megjött végre. Azaz hogy, nem láttuk, hogy megjött, hanem csak hallottuk, hogy 6 óra tájban érkezett, s az érsek-udvarba szállt. Egyik ilyennek festette, másik amolyannak, pedig senki sem látta, kivéve a kik Pestről vagy máshonnan ismerik.

Neki gyürkőztünk tehát másnapra, királyi biztoslátásra. Alig vártuk, hogy vége legyen a különben érdekes gyűlésnek, midőn egyszer Szapáry gróf administrator jelenti, hogy a királyi biztos rögtön megérkezik.

Az megint más!

— Ugyan kérem, a rómaiak is kívánnak egy kis szabadságot,
— „Hja paraszt, az megint más!”

Én oda lenn lestem a kapunál, s már előbb látam, midőn megérkeznék, egy szakállas ur ment hozzá, s valamit beszélt neki, — úgy vettem ki, mert felfele mutatott a gyülesterem felé, hol hatalmas zaj uralgott, hogy azt mondta: tessék még elbujni az alispányi szobákba, mert még nincs vége a dolognak, pedig míg vége nem lesz, ott ugyan a kir. biztos ur sem fog szóhoz jutni; és ennek folytán hűségesen be is fordult az alispányi szobák felé, midőn egyszerre egy dörgedelmes „éljen Kossuth rezgeté a falakat, úgy hogy ily közel a királyi biztoshoz, magam is beleijedtem. Később tndtam meg, hogy egy szónok a Kossuth nevet ejtette ki; erre volt, mint itt rendszeren történni szokott, ez a

dörgedelmes éljenzés. E megérkezése közben történt az is, hogy egy polgártársunk, épen a mint a kir. biztos felfele sétált, nem is sejtve hatalmas ágálása közben, ki ment el mellette, protestált a kir. biztos ellen: „no ugyan szép alkotmányos királyi biztos!” mire a kir. biztos valóban hozzáfordulva, kérdé: ki maga? De az atyafi nem ijedt ám meg, hanem illedelmesen válaszolá: nevem N. N. volt honvédörmester, egri iparos, polgár és lakos! Ennyi czimre engedni kellett még a királyi biztosnak is.

Végre mint a tenger az ég intésére, néma lön a a fulladásig telt terem. Az elnöki szék, s a hátsó ajtó között tér nyilott. Egy magas, halvány, ritka francziás

szakállu egyén közeledik az elnöki szék felé. A csend még mélyebb lön. Az egyén az elnöki szék előtt megáll. Arcza még halványabb lön, szív-verését hallottuk kopogni. Mente a vállán, kócsagos kalpag volt kezében, melyet emelve tartott, s mely remegett, mint a ny írfalevél. De már erre mi kezdtünk nem remegni, pedig eddig se féltünk. Vontatós rezgő hangon kezdte szólani, elővéve, s a főigyzőnek átnyujtva egy összehajtott levelet: „főjegyző ur, sziveskedjék felolvasni.“ Ez volt a decretum. Ennek felolvasása után Németh Berczi szólott, s tevé az ismert interpellációt: hogy a király személyét képviseli-e, vagy csak nevében van itt? Mire a kir. biztos azt válaszolta, hogy erre nem válaszolok, hanem ő felsége nevében — itt kalpagját fejéhez érinté, s ismét visszaereszté — a kormányzatot a kezembe veszem, s felszólítom a gyűlést, hogy oszoljék el. Mire hátat fordított, s elment. Egy darabig bámultunk a faképnél, csak egyes kiáltások üték meg füleinket, hogy „elmegyünk,“ de micsoda hangon kiejtve!

Többet nem is láttam a királyi biztost. Csak annyit hallottam, hogy unja magát, szeretne egy kis kártya-kompanyiába részt venni, — de hát az auctoritás miatt nem lehet neki.

Végre mégis nehogy megfélemedezzen a város, hogy felai között ki időz: hát kiadott egy rendeletet, mely szerint a roppant tágas vásári téren levő vásári bódék, mert ez ott tüzfészkek, 24 óra alatt széthordandók. Ugyanakkor erre hallottam, hogy Pestre, a miniszteriumhoz következő távirat ment: „Egyébként a város már most, miután a tüzfészket kipusztítottam, egészen nyugodt.“ Valóban sokan megtapogattuk magunkat, hogy megvagyunk-e még? vagy Rajner ur tüzfészkek gyanánt nem minket pusztított el?

Mérgek.

Fővárosi levél.

Mint az almába bele esik a
Rágódó féreg: a politika.
Tompá.

Ha valami rettenetes ellenségem volna, a kit én nagyon gyűlölnék, s boszút akarnék rajta állani: csak azt kívánám neki, hogy legyen én.

Mert az irtóztató, a mi velem történik! Felsőhajték Jóbbal: a kik engem üldöznek, azok soha sem alusznak.

Minden reggel el kell olvasnom huszonhat darab politikai ujságot, s ezek oly bódulttá tesznek, mintha valaki elővenne egy főzökanalat, s azzal az agyamat fölkaparná, mint egy serpenyő „Hirn mit Nirn“-t.

Nem bírom téjékozni magamat; a hosszuképű jobboldali érvek jobbra, a bajszos balpárti érvek balra ránczigálnak. Hogy álljon meg itt az ember a saját lábán?

Szórakozás, jöjjön el a te országod!

Kirohantam az Orczy-kertbe. A sárguló levelek hullása, a madarak elhaló éneke, az ősz bucsúzó „isten hozzád“ szava, a tél hideg udvariassága „jó nap“ ja bölesőbe teszik a felkorbácsolt lelket, s szelid, mélabús álomba ringatják. Oly jól esik a halálra kergetett gondolatoknak e pusztá, néptelen helyen megpihenni, a fák lefosztott, csörgő ágain, a láthatári bérczek aranyos ormain.

— Hohó, öcsém! jó, hogy látlak! — riasztott fel elmélázásomból egy borizű dörgedelmes bassus — hát olvastad-e?

Uram ments meg! ez Miska bátyám! no hisz lesz itt mindjárt politika! Ennek elejét kell vágni.

— Hát a néném asszony, kedves felesége —

— Nem a, nem! hanem hát olvastad-e a Deák beszédét? ez aztán valami, he?

— A kis Pistika már nem beteg?

— Azt mondják, hogy az valami nagyszerű, mikor beszédében az ablakot egy lázító proklamációval beragasztja.

— Én is láttam egy ablakot, az hólyaggal volt beragasztva.

— Meg mikor azt moudta, hogy a czindhelczlit nem kell az asztag mellett hagyni, mert meggyúl.

— Mi? a czindhelczli?

— Dehogy, az asztag! Ejnye, de ostoba vagy ma.

— Jaj, urambátyám, amott jön a szabóm, a kinek hét frtjával tartozom. Alázszolgája! Tisztelem a kis gyerekeket.

— Hó! ne szaladj hát, mint a veszett. Nem a szabód az, hát nem látod, hogy fehér cseléd?

Későn volt, már elszaladtam.

Oh, hogy az ember sehol sem tud megpihenni!
— Ha a görögök annyira ismerték volna a politikát, bizonyára odatették volna a fűriák közé.

Már most hová?

— Á, richtig, nótársaságba! Van egy távoli nőrokonom; a menyecske fiatal is, csinos is, művelt is. Ezzel majd beszélünk világirodalomról, a tavasz hasznáról, Tátrafüred kénsavas vizéről, Kant világteremtési teoriájáról, Nagy Frigyes burnótszelenczejéről, az egyiptomi katakombákról, és a pókmajmokról. No ez jó lesz!

— Jó, hogy jön — fogadott mosolygó arczczal a bájos rokon — férjemnek éppen most tudott meggyu-

ladni a szeme, én meg ezzel a himzéssel vagyok elfoglalva; olvassa el kérem a Kossuth Ferencz levelét.

Tehát sorsát senki sem kerülheti el!

— Kérem, igen szívesen; hanem annyira — igenis — egészen — izé — el vagyok rekedve, mint a repedt fazék.

— Ah, önnek berekedt a — torka?

A hang valóban torkot mondott, hanem a kíséző gúnymosolyból ezt lehetett kiolvasni: ah, önnek berekedt az udvariassága?

Már pedig én nem tehetek róla, de én még az udvariasság árán is kikerülöm a politika kánpadát. Hiszen azt a levelet már legalább négyszer olvastam el hangosan.

— Igaz-e, hogy nem jön haza? — kérde a kedves háziasszony.

— Ha kegyed hitta volna, mindenesetre hazajönne.

— Ah, ön kiállhatatlan. Hallom, hogy politikai nézetei ugyanazok, melyek az atyjáéi. Látszik, hogy az atyja fia.

— Tyhü! épen most jut eszembe; — a nagyanyám írja, hogy mához egy hétre eljön Pestre. Elibe kell mennem a vasúthoz, hogy el ne késsem. Magamat ajánlom.

Csak az utcán jutott eszembe, mily ügyetlen ürügyet találtam a távozásra.

Óh politika! Hol van az a zug, a melyben nem kell körmeidtől rettegni!?

Közel ide van egy lebúj, a keserű dohányfüstöt harapni lehet benne, s a falóca olyan nyirkos, hogy a ráülőt felkeléskor késsel kell leválasztani róla. E bizony elég kellemetlen, — no de mégis tűrhetőbb, mint az örökös politika.

Egy üres helyet elfoglaltam, s mire a dohányfüst ködét annyira megszoktam, hogy az orromnál valamivel tovább láthattam, egy Erdélyből szakadt bérkoecsis és egy hordár mellett találtam magamat.

Hogy az előbbi Erdélyből szakadt, azt észrevettem abból, a mit mondott, s abból, a hogy mondta.

Ez utóbbira könnyű volt ráismernem, mert a homlokára volt írva professiója.

— S én csak azt mondom, s hogy a Deák Ferencz sss — hogy a mégis külömb ember — ss — mint az a Kossuth.

— Ammá pegyig nem igaz, hallja kee, mer a Kossuth a külömb, azt meg én mondom, la.

— S no én nem akarok kelmeddel sokat mókázni, s ez az ur majd megmondja s kinek, van igaza, s mert látom s olvas ujságot.

Az a „ez az ur“ én voltam. De ijedtemben ugy

felugrottam, hogy a hozzám ragadt falóca is felkelt velem.

Kifutottam az utcára, mint az örült, kit egy lerázhatlan rögeszme üldöz, s hosszas bolyongás után berontottam kínomban a barátok templomába, mely véletlenül nyitva volt, — itt már aztán csak békében leszek.

Egy jovialis arcu nyárspolgár mellé jutottam, ki ez alkalommal buzgó áhítatba látszott mélyedve lenni. Egyébiránt meg lehetett rajta ismerni, hogy ezt az áhitatosságot nem valami szívesen cselekszi.

A mint mellé ültem, felütötte a fejét, s szíves „jó napot“ bölintott vele.

Hm, ennek discursus lesz a vége, — gondoltam magamban. Nem illik ugyan templomban, de hát isten neki, csak ne legyen politika.

A köszönést némán viszonzotam.

Az én szomszédom hozzám hajolt, egyet csíptett a jobb szemével, mint a kinek valami nagyon tetszik, s halk hangon megszólalt:

— No hiszen megadta Heves megyének a Pesti Napló, de Böszörményinek is befűtöttek ám az Esti Lapok.

— No, hogy a manó vigye el a Pesti naplovat is, meg az Esti baglyokat is, meg az urat is, hogy az ember még az isten házában sem talál menedéket a politika ellen!

Láttam, mint hülledt el az én emberem, a mint a faképnél hagytam.

Hazamentem, lefeküdtem délutáni négy óraker, hogy majd alszom. Az álom jó refugium.

Ah nekem nem! Elaludtam ugyan, de nem volt köszönet benne. Ott láttam álomban Cátót, a mint gyomrát kitépi, Dantont, kinek a guillotine véres nyoma veres kendőként tekerődött nyaka körül, — láttam a rodosztói néma sirt, mely oly ékesen beszélne, ha volna, a ki megértené, — láttam a tizenhárom akasztófát Aradon, melyek lassankint obeliskekké nőttek, s melyeknek tetején a honfi hála vestatüzei gyuladtak ki, mig egy hideg szélroham el nem oltá, — láttam a tengerpartot; ősz szakállal, könnyező szemekkel egy ember ült felette, s ez ember feje felett ott lebegett a tövis korona.

E tünemények összefolytak, s mások tüntek elő, szívszorító, lelketeméztő valamennyi.

Késő éj volt, mikor fölébredtem. Párnám nedves volt. Itt valaki sirt . . .

Junius Brutus.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azért jó botot nem hordani, hogy az embert nem vehetik meg a saját botjával.

— — Két képviselő beszédét hallgattam ki a minap, a hogy előttem mentek; az egyik azt kérdi: „mért jársz ilyen nyáriasan ebben a nagy hidegben?” Felelt rá a másik: „tudod: a héten személyes szavazás lesz az ülésben, s szeretnék akkorra egy kis catarrhust kapni, hogy az ágyban maradhassak.“

— — Szentkirályi polgármester, azért, mert a Pesti Naplóban azt írták, hogy egy nap alatt nyolcz embert vertek agyon Pesten, sajtópert akart indítani saját leghivebb barátja, Királyi és consortesei ellen. (A Napló is elénekelheti hát Humyady Lászlóból: „Kizárni a Király(i) kseretét! Szép hála a nem remélt kegyért!“)

— — Bizony megtörtént rajtunk a napokban, hogy Böszörményinek akarván egy kis megtisztelő éjjeli zenét adni, a vezető tévedésénél fogva Tóth Vilmosnak adtuk ezen hazafiui ovatiót; a miért már most engedelmet kell tőle kérnünk, és meginstálnunk szépen, hogy majd adja át Böszörményinek, ha találkozik vele.

— — A magyar-óvári gazdaszati felsőbb tanintézetet — valódi közösügy, mert még most is a bécsi miniszterium szárnyai és igazgatása alatt áll — látogató vegyes ajku ifjuság legközelebb egy ismerkedési és barátkozási estélyt tartott. Az ünnepély emelésére Farkas Miska ismert jó hirnevű győri zenekara működött. Midőn a multság már javában folyt, — poharat emelt a testület igazgatója, és velős beszédében (természetesen németül) örömet fejezé ki a létrejött egyesülés felett, szavait imigy fejezvé be: „es lebe hoch die Concordia!“ Mire a jelenvolt összes fiatalág éljen, zsi-

vió, hoch és egyéb kiáltásokra fakadván, az említett zenekart „tusch“ adásra hívta fel, — de Farkas Miska a kívánat teljesítését kereken megtagadta, — kijelentvén, hogy ő a *concordatumra* az apja lelkének sem húz tuscht; és szavát be is váltá, mert csakugyan nem húzott. Hiába is húzott volna, mert ezen válasz folytán oly derűtség és nevetés támadt, hogy a zene hangja is elnyomatott.

Angolul kell azzal beszélni.

A sepsi-szent-györgyi cs. k. normalis oskolának egyik notabilis professora (igy hivatják magukat a tanítók) annyira szerette a vadászatot, hogy egy agarat nem adott volna a világ összes könyvtáráért.

E gyengéjét igen jól ismerte egy volt tanítványa, kinek — mert a góbé nyaka sehogy sem vette be a „Pflichten der Untertahner“t — négyszer kellett a „zweite Klasse“-t nochamalozni.

A fiu, a hogy az iskola porát lerázta, egy szép napon szekerre teszi apjának csinos, de különben tökéletes vak és süket agarát, s egyenesen beállit vele volt tanítójához.

— Na professor ur — szól örömmel — ez ám aztán a kutya! tökéletes telivér angol fajta; tegnap kapta apám a postán Londonból.

A professornak annyira megtetszett az angol agár, hogy in fine finali, egy fejtős tehenét odaadta érte.

Másnapra meghívta vadászpajtásait. A hires angol agarat kivezették a szépmezőre, hol egyszerre három rókára bukkantak. A professor elkezdí nógatni a kutyát: ne te pujka! hajrá pujka! De minden biztatás hiába; a pujka még csak fülét sem mozdította.

Ekkor kérdé tőle egyik jókedvű pajtása: „professor ur, most egy angol szó mit érne?“

Közbejött véletlen.

A T. megyei főispán kiküldí pandurjait K. faluba, hogy az ottani korcsmában tanyázó tolvajt fogják el.

A tolvaj történetesen a korcsmáros öcsceje lévén, ez azonnal szivesen látta a megérkezett pandurokat; csak ugy folyt a bor három egész napig.

Harmad napján berukkolnak a vármegye házához, s a pandurfőnök főispánja elé tántorogva következő jelentést tesz: „jelentem alásan, közbejött véletlenségek miatt a tolvaj megszökött.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országot 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.